

дивата съ самодоволство хвърляла погледъ — на ширь и дължъ — надъ своето самодивско царство. Радвала се при мисълта, че всичко това — гори, ливади, тъмни усои и китни поляни — е нейно. Че то си е все така непромѣнено, както въ миналата пролѣтъ. Че овчаръ халосия не е стѣпкаль нито стрѣкъ отъ нейнитѣ цвѣта. И ако би видѣла това, тежко томува!

Така спокойно живѣла самодивата въ своето царство, което се простирало между дветѣ рѣки Струма и Мѣста. А по-нагоре се откривали още нейни богатства: пасища съ диви кози, гори, бръшлянови храсти, скали съ еделвайсъ и поляни съ росени здравецъ.

— Всичко това е мое! — радвала се самодивата.

Радвала се сутринъ, когато утрото озарявало съ първитѣ си лъчи върховетѣ на Пирина, когато тѣ се оглеждали въ бистритѣ капки на росата. Радвала се и вечеръ, когато лазурното лѣтно небе се окичвало съ милиони звезди, затрепѣли като божии очи, които бдятъ нощъ надъ заспалитѣ люде.

Така, волна срѣдъ пѣстритѣ килими отъ цвѣта и дишайки тѣхния ароматъ, тя, крѣшна като ела, пѣргава като кошута, играела по полянитѣ. Съ властѣта на непокорима царица самодивата пазела ъпокожнати цвѣтата въ своитѣ градини.

Мнозина отъ овчаритѣ се топѣли отъ копнежъ по тия китни самодивски гради-

ни, но, боейки се отъ самодивата, не смѣли да нагазятъ изъ тѣхъ.

Разливали ароматъ тия градини, опоявали душата и пълнѣли съ радостъ волната грѣдъ на самодивата. Но единъ день, за нейно голѣмо огорчение, като че отъ небото, падналь срѣдъ градинитѣ на самодивата единъ камѣкъ, голѣмъ колкото воденично колело. Последвалъ втори камѣкъ, трети, четвърти. . . Земята се разтѣрсила, заехѣли доловетѣ.

Хвърленитѣ камѣни направили голѣма пакостъ въ градинитѣ на самодивата. Изпомачкали цвѣтата, разрушили лехитѣ.

Заплакала самодивата, зачупила рѣще и отъ мъжа не могла мѣсто да си намѣри.

— Кой се осмѣли да направи това зло? Кой може да изпомачка хубавитѣ ми цвѣта? — развикала се тя. — Кой пожела да ме сърди така, да ме разплаква?

И тя хукналь къмъ Елъ-тепе, за да види отъ тамъ кой е виновниятъ, кой е причинителъ на тая пакостъ. Но не могла нищо да забележи. Спустинали се били мъгли и буря вилнѣла. Нищо сѣ не виждало — нито Бѣласица откривала станъ, нито Рила бѣлѣла осяаното си съ вѣчни снѣгове чело.

И заплакала още по-силно самодивата. Заскубала коситѣ си отъ яростъ и почнала да изпраща страшни закани по буритѣ, че ще отмъсти на тоя пакостникъ. Че зле ще накаже тоя лудъ-гидия или юнакъ халосия, задето съ тия хвърлени камѣни въ момини-

... буйниятъ вѣтъръ донесълъ откъмъ Шаръ-планина силния гласъ на непознатъ гидия.

